

Ieškojęs Lietuvos Turkijoje ir ją atradęs

Dalytė KAZLAUSKAITĖ

Šių metų kovo 6 d. Turkijos Lietuvių Bendruomenės vairą perėmė Margiris Klenavičius. Jis – Vilniaus miesto vaikas. Baigęs turizmo studijas keletą metų lietuvis dirbo viename sostinės viešbučių. Prabėgus keleriems metams norėjosi daugiau dinamiškumo darbe ir taip po keleto mėnesių mokymų atėjo laikas vykti dirbti į užsienį. Iš tiesų Turkijoje jis atsidūrė beveik atsitiktinai – tiesiog jam buvo paskirta šioje šalyje dirbti kelionių vadovu. Iki dabar šis darbas yra vienas pagrindinių lietuvio pragyvenimo šaltinių ne tik Turkijoje.

Turkijos Lietuvių Bendruomenė įkurta ir oficialiai įregistruota 2014 m. spalio 27 dieną, jai vadovavo Rūta Danilevičiūtė. Tuo metu buvo tik keletas oficialių narių, tačiau iš pradžių buvusi nedrąsi veikla pamažu įgavo vis didesnį pagreitį. Vadovaujant Rūtai buvo surengta nemažai renginių, garsinusių ne tik bendruomenę, bet ir visos Lietuvos vardą. Vyko įvairūs renginiai, parodos, koncertai, minėjimai, seminarai, o lietuvių stendas mugėse kiekvieną kartą buvo vis didesnis. Taip pat buvusios pirmininkės Rūtos dėka buvo vykdomas ir „Kaimo projektas“. Šiuo metu bendruomenė vienija tris dešimtis oficialių narių.

2018-ųjų metų pradžioje visuotinio susitikimo metu M. Klenavičius tapo oficialiu Turkijos Lietuvių Bendruomenės ir valdybos nariu. Jis buvo atsakingas už viešuosius ryšius, pranešimus žiniasklaidai. Lietuvis džiaugiasi, jog per pastaruosius metus Turkijos lietuviams pavyko pasiekti tikslą, kad apie juos sužinotų ir kitos bendruomenės visame pasaulyje. Šiemet, po beveik penkerių metų vadovavimo bendruomenei, Rūta pasitraukė iš pareigų ir naujuoju Turkijos

Lietuvių Bendruomenės pirmininku valdyba išrinko M. Klenavičių. Kartu su pareigomis tenka ir atsakomybė. Žinoma, nors Turkijos Lietuvių Bendruomenės narių skaičius siekia vos tris dešimtis ir ji yra dar gana jauna, tai netrukdo formuotis ir plisti tradicijoms. Didžiule atsakomybe ir iššūkiu M. Klenavičius laiko bendruomeniškumo dvasios, lietuvių kalbos ir papročių išlaikymą, žengiant koja kojon su šių dienų globalizacijos procesais, plintančiu kosmopolitizmu.

„Nesu ekonominis emigrantas, kuris išvyko iš Lietuvos dėl ekonominių priežasčių“, – kalbėjo Margiris. Svečioje šalyje neplanavęs likti lietuvis Turkijoje nuolat gyvena jau šešerius metus. Paklaustas, kokia gi tikroji išvykimo priežastis, jis neneigė, jog viena iš priežasčių – klimatas ir saulėtų dienų skaičius. Žinoma, turėjo įtakos ir dinamiškumo galimybės.

M. Klenavičius pasakoja, jog išvykimas iš Lietuvos nebuvo pabėgimas nuo savo kilmės ir šaknų, todėl nuosekliai stengėsi, kad Lietuvos vardas Turkijoje būtų žinomas. Lietuvis pabrėžia, kad esant jaunam ir šalies nekankinant karo ar neramumų negandoms, lietuvybės ir patriotiškumo veikla neužsiimama labai intensyviai, varstant valdiškų namų duris ar organizuojant didžiulius renginius. Tiesiog taip išėjo savaime.

Margiris Klenavičius. Bülento Ademo Muşdu nuotr.

Naujasis bendruomenės pirmininkas neslepia, jog nuo mažens buvo auklėjamas patriotine dvasia. Šios vertybės, jo manymu, suteikiamos šeimoje. Anksčiau viskas galbūt daugiau apsiribojo tautiečių susitikimais per bendras šventes, tačiau vėliau, praleidus ilgesnį laiką Egipte, pradėjo rastis ir daugiau tautiškos veiklos: susitikimai, bendros valstybinės šventės, mokykliniai renginiai ten gyvenantiems lietuviškos kilmės vaikams. Paskui grįžo į Turkiją, šį kartą jau ilgesniam laikui. Vėlgi didžiąją laiko dalį užėmė darbas ir tik laisvalaikiu galėjo atsidėti lietuviškai veiklai. Pradėti rengti susitikimai, imta dalyvauti mugėse, miesto šventėse – pamažu Turkijos lietuviai, dar nebūdami oficialia Pasaulio Lietuvių Bendruomenės dalimi, išėjo į viešumą.

Prie bendruomenės veiklos M. Klenavičius asmeniškai prisidėjo prieš keletą metų, prireikus pagalbos rengiant Kalėdų šventes, muges, svarbių valstybės datų, tokių kaip Mindaugo karūnavimo dienos, liepos 6-osios, minėjimą. Bendruomenė buvo įkurta jau ir oficialiai, tačiau jis nebuvo jos narys, nes dinamiškas gyvenimo būdas galėjo nublokšti į kitą pasaulio kraštą bet kurią minutę. Vis dėlto panašu, kad

Turkija lietuvio nepaleido.

„Tikiu, kad mes galėsime daug nuveikti visi drauge. Šie metai ne mažiau svarbūs nei praeiti. Pernai šventėme ir minėjome šimtmetį, o šiemet laukia ne tik Lietuvos Respublikos Prezidento bei Europos Parlamento rinkimai, bet ir referendumas dėl pilietybės išsaugojimo. Liūdina šiuo klausimu kylančios piktos ir neapykantos kupinos diskusijos. Man asmeniškai šiuo metu tai nėra aktualus klausimas, tačiau vieną dieną gali viskas pasikeisti, ir ne tik man. Manyčiau, į tai reiktų žiūrėti nustumiant į šalį emocijas ir pagiežą, kuri jaučiama tiek tarp išvykusių iš Lietuvos, tiek tarp gyvenančių Lietuvoje. Kaip teko pastebėti, dažniausiai išsaugoti pilietybės nenorima keršijant už savo nesėkmes ar asmenines patirtis (atsisakant Lietuvos pilietybės arba nenorint leisti kitiems jos išsaugoti). Lietuviai išsibarstę pasaulyje dėl įvairių priežasčių ir esu tikras, kad didžioji dauguma nenori nutraukti ryšių su Lietuva, be to, šiais technologijų laikais galima pačiais įvairiausiais būdais prisidėti prie ekonominės padėties gerinimo Lietuvoje net joje negyvenant. Gal vėliau tai paskatintų ekonominius emigrantus grįžti“, – pasakojo lietuvis.

Pasas – ne tik knygelė su antspaudais, bet ir identiteto dalis.

Straipsnis spausdintas žurnalo „Pasaulio lietuvis“ 2019 m. balandžio numeryje 4/576.

Mielai pasidalysime žurnale skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.